

Η ΝΕΑ

ΖΩΗ



ΚΑΡΤΙΝΑ ΑΝ ΔΙΟΤΗ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΙ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

ΕΤΟΣ Α'.



ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1904



ΑΡΙΘ. 4.

ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΠΟΙΗΜΑ

ΕΙΣ

ΠΑΥΛΟΝ ΜΕΛΑΝ

ΠΟΙΗΘΕΝ ΚΑΙ ΑΠΑΓΓΕΛΘΕΝ

ΥΠΟ

Ν. ΚΥΠΑΡΙΣΣΗ

τὴν ἐσπέραν τῆς 22ας Νοεμβρίου ἐν Παρισίοις

ἐν Πολιτικῷ μνημοδύνῳ τοῦ ἥρωος.

Γιατὶ τὰ χεῖλη σας κλειστά ; γιατί βουδὸ τὸ στόμα ;
γιατὶ χλωμάδα νεκρική ; γιατί θανάτου χρῶμα ;
Ποῖδ μαῦρο σὰς ἐμάρανε τὰ σπλάγχνα καρδιοχτύπι ;
Σὰν ποιὸς νᾶνε ὁ πόνος σας ; Ποιὰ ἡ κρυφή σας λύπη ;
Τὸ ξέρω· βλέπω τὸν καῦμόν ὁποῦ βαθεῖα σὰς τρώει
καὶ τῆς ψυχῆς σας τὸ σεμνὸ γνωρίζω μοιρολόϊ.

Μαῦρο πουλὶ μᾶς ἔφερε τὸ μαῦρο μήνυμά του
ἀπὸ τὸν τόπο τῆς σκλαβιάς τὸν ἐνδοξο ἔκει κάτου,
ποῦ τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς μισχοβολάει τὸ μῦρον,
ποῦ τὸν ποτίζουν δάκρυα καὶ αἵματα μαρτύρων,
πῶς τὸν ΜΕΛΑ μᾶς σκότωσαν, τὸ τίμιο παλληκάρι,
τὸν δοξασμένον ἀρχηγό, τὸ ἀτρόμητο λειοντάρι !

Κλάψετε δάση και βουνά! κλάψτε λαγκάδια, κάμποι
 τὸ παλληκάρι τὸ ἄφοβο ποῦ πειὰ μὲ σὰς δὲν λάμπει!
 Ἄς γονατίσῃ ὁ Ὀλυμπος γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσῃ!
 Ἄς τόνε κλάψῃ ὁ Κίσσαθος κ' ἡ Ὅσσα ἄς τὸν θρηγνήσῃ!
 Ἄς βουθαθοῦνε τὰ πουλιά, ἄς πέσουν τὰ λουλούδια,
 κι' ἄς τὸν ὑμνήσουν 'στὰ βουνὰ τὰ κλέφτικα τραγούδια!

Δὲν θὰ βροντίσῃ πειὰ ποτὲ τ' ἀνδρεῖο του τουφέκι·
 καὶ γρήγορο σὰν ἀστραπὴ καὶ σὰν ἀστροπελέκι
 τὸ βόλι του δὲν θὰ σκορπᾷ ποτέ του πειὰ τὸν φόνον
 βαρβάρων Τούρκων καὶ αἰσchrῶν βουλγάρων δολοφόνων·
 δὲν θὰ σκορπίσῃ πειὰ ποτὲ παρηγοριὰ κ' ἐλπίδα
 'στοὺς σκλαβωμένους ἀδελφούς, 'στὴ δούλη μας Πατρίδα!

Παῦλε Μελα! ἀθάνατο τοῦ ἔθνους μας καμάρι!
 ποῦ πηγες μὲς τὸ θάνατο μὲ ἀφοβία καὶ χάρι,
 ποῦ ἔλα τ' ἀφῆκεν ἔρημα ἢ ἀτρόμητη καρδιά σου,
 τὰ πλούτη, τὴ γυναικίᾶ σου, τὴ μάνα, τὰ παιδιὰ σου,
 κ' ἐπέταξες ὥσάν πουλι μὲ μόνο ἐλπίδα μία
 νὰ ἀποθάνῃς ἐνδοξος γιὰ τὴ Μακεδονία!

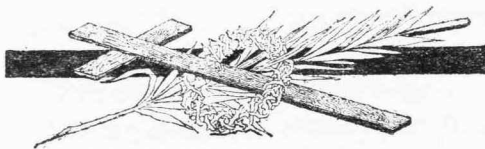
Παῦλε Μελα τρισένδοξε! ὁ θάνατός σου μόνο
 μᾶς ἄναψε τὴν πυρκαϊὰ 'στοῦ στήθους μας τὸν πόνο!
 κι' ἐκεῖ ποῦ ἐπολέμαγες κ' ἐσκόρπιζες τὸν τρόπο
 ἀκόμη κι' ἄλλοι θάλλθουνε! μᾶς ἔδειξες τὸ δρόμο!
 ζηλέψαμε τὸ ἀθάνατο ποῦ σὲ στολίζει στέμμα
 καὶ πίσω θενὰ πάρωμε τὸ ἅγιόν σου αἶμα!

Καὶ δὲν θ' ἀργήσωμε πολὺ. Ἀχ πότε θάλλθῃ ἡ ὥρα
 νὰ ἀκουσθῇ τὸ σήμαντρο 'στὴ δοξασμένη χώρα,
 καὶ νὰ σημάνῃ ἀνάστασιν ἢ φλογερὴ καμπάνα
 ν' ἀφίνη ἢ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάνα,
 καὶ εἰς τοὺς τόπους τῆς τιμῆς, τῆς δόξης, τῆς ἀνδρείας
 νὰ ἀποθάνωμε ὅλοι μας ὑπὲρ Μακεδονίας;!

Σ' τὸ Πάνθεον τοῦ Παρνασοῦ, 'στὰ θάνατο Παλάτι
 ποῦ ἡ Δόξα πάντα ἀκοίμητη τοὺς ἥρωας φυλάττει,
 μέσα σὲ τρόπαια μαχῶν ποῦ δὲν τὰ σβύνουν χρόνια,
 σὲ καρυοφύλλια ἀνάμεσα, τσαπράζια καὶ μυλιθόνια.
 εὐγνωμονοῦσα ἢ Πατρίς μὲ τὸ χρυσὸ κοντήλι
 τὸ ὄνομά Σου ἐχάραξε 'στὴν τιμημένη Στήλη!

Μέσα 'στοῦ ἔθνους τῇ καρδίᾳ σοῦχει τὸ θρόνο στήση !
Δὲν σὲ σκεπάζει πένθιμο 'κεῖ πέρα κυπαρίσσι,
καὶ οὔτε νεκρολούλουδα χλωμὰ καὶ μαραμμένα
θ' ἀνθίσουνε 'στὸν τάφο Σου. Παῦλε Μελά, γιὰ Σένα.
'Ἡ Δόξα ἐκεῖ περήφανη μὲ δάφνινα κλωνάρια
πλέκει στεφάνια ἀμάραντα 'στὰ τίμια παλληκάρια !

Κι' ὅταν περάσουν τῆς σκλαβιάς τὰ μαυρισμένα χρόνια
καὶ ἡ κατόπιν γενεαὶς καὶ τὰ κατόπιν 'γκόνηα,
τῇ μνήμῃ Σου θὰ προσκυνοῦν μὲ βουρκωμένα μάτια
'στῆς Δόξης θὰ διαβάζουνε τὰ θάνατα παλάτια
πῶς ὁ Μελάς καὶ τῇ στερνῇ τοῦ αἵματος βανίδα
τὴν ἔχουσε γιὰ τὴν Τιμὴ, τὴν Πίστι, τὴν Πατρίδα !



Η ΑΙΓΥΠΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ἡ Αἴγυπτος, ἡ ἀρρήκτως συνδεδεμένη μετὰ τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ ἐστία τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν κατὰ τὴν Πτολεμαϊκὴν ἐποχὴν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ συδέσῃ τὸ ὄνομα αὐτῆς μετὰ τοῦ χρονολογίου, οὔτε νὰ ἀφήσῃ τὴν Ἰουλιανὴν μεταρρύθμισιν ἀνέπαφον τῆς ἀνεξιτήλου αὐτῆς σφραγίδος. Καὶ ὄντως ὅσοι τῶν τῆς μαθηματικῆς κρατήρων ἐγεύσαντο, ἅμα ὡς ἐν ταῖς ἀκοαῖς αὐτῶν ἠχῆσωσιν αἱ λέξεις Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἢ Ἰουλιανὴν μεταρρύθμισιν, ἀμέσως ἐπέρχεται ἐν τῇ μνήμῃ τούτων ὁ τε ἀστρονόμος Σωσιγένης καὶ τὸ ἡμερολόγιον τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, ἅμα δὲ ἐνωτισθῶσι τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἀμέσως ἀναπολοῦσιν ὅτι μία τῶν ἀφορμῶν τῆς μεταβαπτίσεως τοῦ Σεξιτίλου μηνὸς ἦτο καὶ ἡ προσάρτησις εἰς τὸ ἀχανές Ρωμαϊκὸν κράτος τῆς Αἰγύπτου. Οὐδὲλως λοιπὸν παρατόλμων ἢ παρακεκινδυνευμένων ὅτι ἡ Αἴγυπτος ἐσφράγισε δι' ἀνεξαλείπτου σφραγίδος τὸ χρονολόγιον τὸ ὅποιον ἀκολουθοῦσιν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον, πάντα τὰ ἔθνη.

Τὸ ἀρχαιότατον ρωμαϊκὸν χρονολόγιον, τὸ ὑπὸ τοῦ Νουμᾶ συσταθέν, συνέκειτο ἀπὸ 355 ἡμέρας καὶ ἦτο διηρημένον εἰς 12 μῆνας κατὰ τὴν ἐξῆς σειράν: Μάρτιος (πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρεως) ἔχων 31 ἡμέρας, Ἀπρίλιος (ἐκ τοῦ aperire ἀνθεστηρίων), Μάϊος πρὸς τι-

μὴν τῆς πρεσβυτέρας τάξεως τοῦ ρωμαϊκοῦ λαοῦ) ἔχων 31 ἡμέρας, Ἰούνιος πρὸς τιμὴν τῆς τάξεως τῶν νεωτέρων ἔχων 29, Κουῖντίλιος ὁ ὅς ἔχων τοῦ ἐνιαυτοῦ ἔχων 31 ἡμ. Σεξιτίλιος ὁ ὅς ἔχων 29, Σεπτέμβριος 29, Ὀκτώβριος 31, Νοέμβριος 29, Δεκέμβριος 29, Φεβρουάριος ἔχων 28 ἡμ. (πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τοῦ ἐξιλασμοῦ ὁ ὅποιος ἐκαλεῖτο Februus) καὶ τέλος ὁ Ἰανουάριος ἔχων 29 ἡμέρας πρὸς τιμὴν τοῦ διπροσώπου θεοῦ Ἰανοῦ (Μακρ. Κρόνια κεφ. XIII).

Ἦρχιζε δὲ τὸ ἔτος ἀπὸ τὸν Μάρτιον, διὰ τοῦτο βλέπομεν ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου καὶ ἐφεξῆς μέχρι τοῦ Φεβρουαρίου τοὺς μῆνας ὅτι ἔχουσιν ὀνόματα δεικνύοντα τὴν τάξιν αὐτῶν ἐν τῇ σειρά τῶν μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ ὡς Κουῖντίλιος, Σεξιτίλιος. . . .

Διὰ τὰ ἐπανέρχονται δὲ οἱ μῆνες εἰς τὴν αὐτὴν ὥραν τοῦ ἔτους, διότι τὸ ρωμαϊκὸν ἔτος ἦτο βραχύτερον τοῦ ἡμετέρου κατὰ 10 καὶ πλέον ἡμέρας, εἶχον κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἀρχαίων Ἕλλήνων καὶ ἐμβόλιμον μῆνα τὴν ὁποῖον ἐκάλουν Μερκεδόνιον (Πλουτ. βίος Καίσαρος κεφ. LIX) τὸν ὁποῖον παρενέβαλλον, τετράκις ἐν διαστήματι 8 ἐτῶν, μετὰ τῆς 23ης Φεβρουαρίου καὶ 24ης τοῦ αὐτοῦ, δις μὲν δι' 22 ἡμερῶν καὶ δις διὰ 23 ἡμερῶν. Ἡ παρεμβολὴ αὕτη τοῦ Μερκεδονίου ἐγένετο κατὰ τρόπον ὅπως περιέργον: μετὰ τὴν 23ην δηλονότι Φεβρουαρίου ἐλογίζοντο 1ην Μερκεδονίου, 2αν. . . . μέχρι συμπληρώσεως αὐτοῦ καὶ μετὰ τοῦτον τὴν 24ην Φεβρουαρίου μέχρι τέλους.

Ἡ παρεμβολὴ τοῦ Μερκεδονίου καθὼς καὶ ἡ φροντίς ἐν γένει τοῦ χρονολογίου εἶχεν ἀνατεθῇ εἰς τοὺς ποντίφηκας. Ἐπειδὴ ὅμως οὗτοι δὲν ἐποίουν αὐτὴν κα-